

TKP'LİLERİN SESİ

Vardık, varız, var olacağız!

Sayı: 6

TKP Üyeleri'nin yayın organıdır

Haziran 2013

TEHLİKELİ GELİŞMELER

İşbirlikçi Erdoğan yönetiminin ülkemizi sürüklediği Ortadoğu bataklığı hızla derinleşiyor. Suriye muhaliflerini oluşturan İslamcı örgütlerin ülkemizde üstlendiği, eğitim yaptığı ve silahlandırıldığı kendileriyle yapılan röportajlarda da açıkça anlatılıyor. Günlük basın organları bunları yazıyor. Sınırlarımızı açarak, serbestçe girip çıkmaları sağlanan İslamcı muhalifler ülkemizdeki varlıklarıyla bölge illerini de tehdit altında bırakıyor. Bunun en sıcak örneği, bu ay içinde yaşanan Reyhanlı sabotajıyla gerçekleşti. Gerçekleştirilenin kimliği ve siyasal görüşünden bağımsız olarak, 52 masum sivil yurttaşımızın canına mal olan saldırının, karşı karşıya olduğumuz tehlikenin büyüklüğünü göstermesi bakımından da örnek olması gerekiyor.

Ancak işbirlikçi iktidar masum yurttaşların dökülen kanlarına, giden canlarına aldırmaksızın, bu kanlı saldırıyı da iç politika malzemesi yaparak barış ve komşularımızla iyi ilişkiler isteyen tüm barış ve ilerleme yanlısı güçlere karşı kullanmaktan çekinmiyor.

(Devamı 5'te)

1 MAYIS 2013 SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

1 Mayıs 2013 mitingi İstanbul'da işbirlikçi AKP iktidarının fiili sıkıyönetimi altında polisin gaz ve coplu terörü ile engellenirken, memleketin birçok yöresinde de birlik ve dayanışma içinde gerçekleştirilemedi. 1 Mayıs 2013 mitinglerinin ortaya çıkardığı gerçekliği ele alıp bundan yeni dönem için sonuçlar çıkarmak, işçi sendika hareketi için olduğu kadar komünistler için de hayati önem taşıyor.

(Devamı 2'de)

İŞÇİ-SENDİKA HAREKETİNE YENİ SALDIRI

İşbirlikçi AKP iktidarının işçi-sendika hareketine karşı geliştirdiği saldırılar yeni yöntemlerle devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen Tek Gıda-İş'in Çaykur grevi ve halen devam eden Hava-İş'in THY grevi, yeni saldırı yöntemlerinin denendiği savaş alanlarını oluşturuyor.

(Devamı 6'da)

BİR MEKTUP:

SORUNA VE ÇÖZÜME İLİŞKİN NOTLAR

Kemal Kireççi

Otuz yıldır devam eden silahlı başkaldırının sona erdirilmesi için, Kürt Ulusal Demokratik Hareketi'nin önderliği ile MİT Müsteşarlığı arasında varılan mutabakat çerçevesinde, silahlı Kürt direnişçilerinin Türkiye sınırları dışına, Güney Kürdistan'a çekilmesi süreci planlandığı gibi devam ediyor. İktidarca belirlenen ve adına "akıl insanlar heyeti" denilen, sürecin algı yönetimiyle görevli ve AKP iktidarınca belirlenen 63 "seçkin" insanın ülkenin belli bölgelerinde sürdürdüğü, sürece kamuoyu desteği sağlama çalışmaları da çekilmeye paralel olarak sürdürülüyor.

(Devamı 7'de)

1 MAYIS 2013 SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

(Baştarafı 1'de)

1 Mayıs 2013 mitinglerinde öncelikle İstanbul'da gerçekleşen devlet terörüne ve bu devlet terörünün gölgesinde yapılan sözde mitinge değinmek gerekiyor. İstanbul özelinde mitinglerin niteliğini gösteren çarpıcı gerçek, İstanbul'un Avrupa yakasında ilan edilen fiili sıkıyönetim altında devlet terörü uygulanırken, İstanbul'un Anadolu yakasında davul zurnayla yapılan mitinge İstanbul'un terörcü Valisinin tüm TV kanalları önünde açıkça teşekkür etmesinde yatıyor.

2010 yılında anayasa referandumu öncesinde tüm toplum kesimleri karşısında ileri demokrasi havari si kesilerek oy talep eden Erdoğan, işçi sınıfının otuz yıllık talebi olan Taksim 1 Mayıs Alanının mitinglere açılması savaşımı karşısında kontrollü bir gösteriye izin vermek zorunda kaldı. İşbirlikçi iktidar 2011 ve 2012 yıllarındaki görkemli 1 Mayıs mitingleri ile işçi sınıfımız ve emekçilerin, onların siyasal örgütlerinin AKP karşıtı yığınsal protestolarının dile getirildiği bir alana dönüştüğünü gördüğü ve bu niteliğiyle 1980 öncesi karakterini kazanan alanı, içine girdiğimiz seçim süreçlerini de dikkate

olarak 1 Mayıs mitingine kapama yoluna gitti. Ancak yasaklama sadece bu gerekçe ile bağlı değildir, bundan daha derin ve ideolojik gerekçeleri vardır. Bugün gerçekleşen, bir bellek silme operasyonudur. Ege men burjuvazi işçi sınıfı savaşımının tarihsel anısına sahip tüm önemli fabrika ve işletmeleri, İstanbul'un belleğinden silerek işçi sınıfımızı belleksiz kılmak istemektedir. Bugünün kuşakları açısından Profilo, barikatlarında T. Maden-İş üyesi Yakup Keser'in direnişte polis kurşunlarıyla öldürüldüğü bir fabrika değil, bir AVM'dir. Lastik-İş Sendikası'nın kurucu işyeri Rıza Kuas'ın işçilik yaptığı fabrika olan Derby Lastik, gezi ve alışveriş merkezi yapılmıştır, yerini bilen yoktur ve günümüz kuşakları için Derby, bir traş bıçağı markasından başka bir şey ifade etmemektedir. Taksim 1 Mayıs Alanı da aynı akıbete uğratılmak istenmektedir. Hemen 1 Mayıs öncesinde başlatılan Tarlabası dönüşüm çalışmaları, sonrasında onu takip eden Taksim yayalaştırma projesi ve arkasından planlandığı açıklanan Taksim gezi parkının yeniden düzenlenmesi projeleri ile Taksim, bir daha işçi sını-

fımıza açılmamak üzere kapatılmak istenmektedir. Zeytinburnu miting alanı ve yeni yapılmaya başlanan Yenikapı deniz dolgu alanı ile İstanbul'daki tüm protestoların adresi bu alanlara taşınarak, İstanbul'un emekçi halkından tecrit bir biçimde denize karşı miting ve protesto gösterisi yapılması serbest bırakılacaktır.

İşçi sınıfımız açısından, işçi sendika hareketi açısından 1 Mayıs'a konan 50 yıllık yasağın kırıldığı, 1977 yılında kontrgerilla operasyonu ile 37 emekçinin yaşamını kaybettiği, sonrasında 1978 kutlamasında alanı dolduran bir milyonu aşkın emekçinin kararı ile adı "Taksim 1 Mayıs Alanı" olarak değiştirilen ve bunun yasallaştırılması talep edilen alan, işçi sınıfımıza yasaklanarak işçi sınıfımızın savaşım belleği silinmek istenmektedir. İşbirlikçi iktidarın saldırısı tamamen ideolojiktir ve doğrudan işçi sınıfımıza, onun örgütlerine, geleneğine ve savaş tarihine yönelmiştir. Bu anlamda İstanbul'daki 1 Mayıs mitinglerini Taksim 1 Mayıs Alanında yapma talebi, işçi-sendika hareketinin -bir takım liberallerin dediği gibi- kör bir inatlaşması değil, savaşım tarihi-

ne geleneğine şehitlerine 1 Mayıs 1978'de alanda alınan karara sahip çıkmasıdır. Doğrudur, onurludur ve kararlılıkla arkasında durulması gereken bir tutumdur. Hangi gerekçeyle olursa olsun, üstelik sosyalizm talebi ve sosyalist hareketin bağımsızlığı gerekçe gösterilerek, 1 Mayıs kutlamalarının Taksim 1 Mayıs Alanında yapılmasına arkasını dönenleri tarih affetmeyecek, onları sadece işçi sınıfımıza ve onun sendikal öncülerine karşı tazyikli su ve biber gazı ile devlet terörü uygulayan terörist İstanbul Valisi kutlayacaktır. Niyetlerinden bağımsız olarak dahi olsa İstanbul Anadolu Yakasında 1 Mayıs mitingi düzenleyen parti ve örgütlerin yaptıkları eylemin, ortaya çıkan sonuçla olan ilişkisini bir kere daha değerlendirmeleri, işçi sınıfımızın bundan sonraki savaşımı açısından doğru taktikler belirlenmesinde yararlı olacağını hatırlatmak gerekiyor.

2013 yılı 1 Mayıs mitinglerinin ayırıcı bir başka özelliği de yaygın bir biçimde ülkenin dört bir tarafında gerçekleşmesidir. 2011 ve 2012 yıllarındaki mitinglerin görkemliliğini devam ettiren mitingler, bu yıl daha da yaygın bir biçimde gerçekleştirilerek bir çok il ve ilçede ilk defa yaşama geçirilmiştir. İşbirlikçi AKP iktidarının zulüm, yıkım ve savaş dışında hiçbir şey getirmedini gören işçi ve emekçi yığınlar, tüm toplumsal muhalefet güçleriyle birlikte alanlara çıkarak işbirlikçi iktidarı protesto etmişler, haklı taleplerini haykırarak içine girdiğimiz seçim sürecine ilişkin geleceğe daha umutlu bakmamızı sağlayacak işaretleri de vermişlerdir. Başta işçi emekçi hareketi olmak üzere tüm toplumsal muhalefet güçlerindeki bu hareketlenmeye karşın 1 Mayıs mitingleri, sayılan güçlerin bütününün birlikte dayanışma içerisinde hareketinin örülmemesi zaafını taşımasıyla da önemlidir. Sadece büyük şehirlerde değil, birçok küçük il veya ilçedeki mitinglerde burjuva siyasetince kabartılan Kürt ulusal demokratik hareketi karşıtı şovenist dalga, mitingleri bölücü bir işlev görmüş ve iki ayrı miting yapılması sonucunu doğurmuştur. İşçi sendika hareketini bölme, işçi hareketi ile Kürt Ulusal Demokratik Hareketi arasındaki bağlaştırmayı sabote etmeyi amaçlayan böylesi girişimler, kimi yerlerde İşçi Partisi'nin başını çektiği, sağ kanat CHP sayılabilecek ve yöneticilerinin de destekleri ile DYP ve ANAP politikacı eskileri ile kimi MHP'lileri de kapsayan bileşimiyle, tam bir gerici faşist karması 'ulusalcı' koalisyon şeklin-

de gerçekleşirken, kimi yerlerde ise farklı 'yurtsever' çevrelerce örgütlenmektedir. İşçilerin birliği, halkların eşitliği temel belgisinin gerçek taşıyıcısı ve gerçekleştiren olan işçi sınıfımızın, işçi sendika hareketinin kabartılan şovenist histeriden etkilenmesinin önünün alınması, şovenist dalganın geriletilmesi, işçi hareketinin bölünmesine izin verilmemesi, önümüzdeki sürecin görevleri arasında önde gelenlerinden biri olarak 1 Mayıs 2013 mitinglerinin ortaya çıkardığı bir başka gerçeklik olarak karşımızda durmaktadır.

2013 yılı 1 Mayıs mitinglerinin ortaya çıkardığı bir başka gerçek ise ülkemiz işçi sendika hareketinin gerek ideolojik, gerekse örgütlenme olarak böylesi tarihsel bir geleneği sürdürebilir nitelikten uzak karakterinin açıkça belli olmasıdır. Mitingleri birlikte düzenleme kararı alan sendika konfederasyonlarının ortak gerekçesi olarak ifade edilen 'ITUC' üyeliği, öyle çok ortaklaşılacak bir gerekçe olma niteliği taşımamaktadır. Eski adı ICFTU olan ITUC'un geçmişinde sarı Amerikan sendikacılığı, sınıf sendikacılığı karşıtılarından başka bir şey bulunmamaktadır. Bugünkü niteliği ise 'çağdaş sendikacılık' adı altında ülkemizde pazarlanmaya çalışılan işçi

ve işverenlerin sosyal part-nerliğine dayalı reformist uzlaşmacı sendikacılıktan başka bir şey değildir. Bunu ülkemizden dört ayrı sendika konfederasyonunu üyeliğe kabul etmesinden anlamak gerekiyor. Türk-İş, Hak-İş, KESK ve DİSK'in sendikal anlayışlarında ya hiçbir fark yoktur, ya da dikkate alınan ITUC ilkesiz bir uluslararası uzlaşmacı sendikal örgüttür. 1 Mayıs mitingleri için ITUC üyeliğini kriter alan sendikacılarımızın bunu yeniden durup düşünmeleri, işçi sendika hareketinin geleceği açısından çok daha önemli sonuçlar üretecek bir özelliğe sahiptir. Özellikle sınıf ve kitle sendikacılığını savunduğunu iddia eden sendikacıların uluslararası sendikal hareket içerisinde aynı iddia ile sendikal savaşım veren WFTU gerçeğini bir kere daha dikkat odağına alarak değerlendirmeleri gerekmektedir.

Biraraya gelme gerekçeleri ITUC üyeliği olan sendikal örgütlerin organizasyonları ise tam da biraraya geliş gerekçelerine uygun bir gevşeklik ve ciddiyetsizlik içerisinde. Şişli'den hareket ederken devlet terörüyle karşı karşıya kalan DİSK ve KESK kortejleri, tazyikli su ve biber gazı altındayken Hak-İş sembolik 35 kişi ile ve davul zurna çalarak Taksim 1 Mayıs Alanına

gelmiş ve halay çekerek bayram kutlaması yapmış; Türk-İş ise Beşiktaş'ta devlet terörüyle karşı karşıya gelir gelmez kortejini kurmadan dağılarak işçileri kendi başına bırakmıştır. Hiçbir önlem almadan alan ilerleyen DİSK ve KESK korteji ise ilk müdahale sonrası DİSK merkezine gerilemiş, sonrasında ise DİSK Genel Başkanı binada mahsur kalan üyelerinin can güvenliği içerisinde evlerine dönmeleri talebi ile mitingi sonlandırdıklarını ilan ederek, sokakta devlet terörüne karşı direnen işçi ve emekçileri polisinsafına terk etmekten çekinmemiştir.

Üyesi olan sendikaların desteğini yitirmiş bir Genel Başkan olarak Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun durumunu ve bir emek örgütü olma özelliğinden çok AKP'nin yan örgütü niteliği kazanmış olmasıyla Hak-İş'in konumunu belirleyip bir kenara bırakırsak, DİSK ve KESK'in durumu, bugüne kadar görmediğimiz kadar örgütsüz ve dağınıklık içerisinde. Son genel kurulundan kendi içersindeki birliğini sağlayamadan, ilkesiz uzlaşmalarla çıkmak isteyen DİSK, bu çabaların sonuçsuzluğunu gerçekleştirmek istediği ilk eylemde görmüş, sadece konfederasyonun değil, işçi sınıfımızın da en deneyimli

en örgütlü kesimi metalürji işçilerinin gönüllü katılımını alanlara taşıyamadığı takdirde, tüm 'devrimci' söylemine rağmen konfederasyonun içine düştüğü acizlik durumuyla yüz yüze kalarak çaresizliği yaşamak zorunda kalmıştır. KESK ise genel başkanlığının akıl insanlık göreviyle 'onurlandırılması' sonrasında içine düştüğü tartışmalı durumun sonucunu alanlara çıktığı ilk eylemde yaşayarak, eski örgütlülüğünden çok uzakta olduğunu göstermiştir. DİSK ve KESK yöneticilerinin şimdi 1 Mayıs mitinginin ortaya çıkardığı gerçeklik temelinde sendikal savaşımındaki taktiklerini ve örgütlülüklerini, dahası temsil yetlerini yeniden değerlendirmek durumundadırlar.

Komünistler, TKP Üyeleri, işçi-sendika hareketi ile birlikte, içinde çalıştıkları sendika ve kitle örgütlerinin kortejleri içerisinde alanlara çıkmış, gerçekleştirilen devlet terörüne karşı işçi-sendika hareketi ile birlikte güçleri oranında direnmişlerdir. Bundan sonra da işçi-sendika hareketinin içine itildiği bunalımdan çıkması için, işçi-sendika hareketinin birliğinin sağlanması için, işçi hareketi ile Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin bağlaşıklığı için savaşım vermeye devam edeceklerdir.

TEHLİKELİ GELİŞMELER

(Baştarafı 1'de)

Emperyalist planlamanın, özellikle ABD emperyalizminin bölgemiz üzerine oynadığı satrançta vezir rolünü kimseye vermeyen Erdoğan, savaşın yayılma eğilimini dikkate almaksızın, Suriye'ye yönelik düşmanlığını devam ettiriyor. Ekonomik programını Körfez ülkelerinden gelen sıcak para akışına bağlayan işbirlikçi AKP yönetimi, bunun doğal sonucu olarak bölgedeki Kuveyt-Suudi Arabistan gerici Sünni ittifakının sacayağını oluşturuyor. Bu ittifakın gerisinde ise emperyalist ABD'nin bölgedeki kadim müttefiki İsrail bulunuyor. ABD emperyalizminin bölgedeki sadık müttefikleri olan Sünni ittifakının saldırısı altında bulunan Suriye'de ise nüfus yoğunluğunu oluşturan Alevi-Nusayrilerin yanında ise bölgenin güçlü devleti İran, Irak Merkezi Yönetimi ve komşusu Lübnan'ın aynı zamanda silahlı bir güce de sahip olan iktidar ortağı partisi Hizbullah bulunuyor. ABD emperyalizminin bölgenin rakipsiz sahibi haline gelmesine sessiz kalmak istemeyen Rusya ve Çin de Suriye'nin uluslararası desteğini oluşturuyor. Yani bölgemiz, adı konmamış bir paylaşımı, bir mezhep çatışması görünümü altında yaşamaya zorlanıyor.

Bölgeye ilişkin planlarını seçimlerden sonraya bırakan ABD başkanı Obama, zamanın dolduğunu gösteren bir dizi gelişmeyi başlatarak, hızla sona doğru ilerlemek istiyor. Bölge gezisi ile ülkemiz ve İsrail arasındaki diplomatik problemi çözümlen ABD Başkanı, sonraki gelişmeleri Dışişleri Bakanına bırakmayı tercih

ediyor. Ülkemize gelen ve Suriye muhalefeti ile de doğrudan görüşen ABD Dışişleri Bakanı, sonrasında AB'yi de plana dâhil etmek için görüşmelerini sürdürdü. Özellikle Rusya'nın zorlaması ve Suriye meşru yönetiminin kabulü ile önümüzdeki günlerde ilgili ülkele- rin katılımıyla başlayacak olan Cenevre 2 barış görüşmeleri öncesinde, AB Dışişleri Bakanlarının toplanarak muhalefete silah ambargosunu kaldırması, görüşmeleri sonuçsuz bırakmaya yönelik bir planlamadır. Ülkemizin yeni Osmanlıcı Dışişleri Bakanı Davutoğlu' da bu planlamanın aktif aktörlerinden biridir. Ancak aynı tarihlerde Hizbullah'ın önderi Hasan Nasrallah, meşru Suriye yönetimini destekledikleri ve Sünni muhaliflere karşı süre giden iç savaşa aktif olarak katılıp savaşacaklarını ilan etti. Bu, Suriye iç savaşının bölgemize yayılmasının ilk işareti olarak anlaşılmalıdır.

Yayılan bölgesel savaş ateşinin ülkemizi yakmaması için, Reyhanlı saldırısından da ders alması ve dış politikasını yeniden gözden geçirmesi gereken AKP yönetimi ise bunları hiç dikkate almaksızın Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ'ın ağzından Hizbullah'a cevap vermeyi tercih etmiş ve adını değiştirerek "Hizbulşeytan"a karşı mücadele yapmaları çağrısında bulunmuştur. Komşu bir ülkenin iktidar ortağı bir partisinin liderine karşı diplomatik kuralları hiçe sayarak yapılan bu sataşma, işbirlikçi iktidarın gözü dönmüş savaş kışkırtıcısı bir politika izlediğinin son örneğini oluşturmuştur.

Suriye'de süre giden iç savaş kritik bir aşamaya gelmiştir. Ayrıca sadece Suriye açısından değil, işbirlikçi iktidarın gözü dönmüş savaş kışkırtıcısı politikaları nedeni ile ülkemiz ve halkımız açısından da kritik bir aşamaya gelmiştir. Suriye'deki Sünni şeriatçı muhaliflere açıktan silah verilmesi anlamına gelen silah ambargosunun kaldırılması kararı, ülkemizi doğrudan açık sınırlı bir transit sevkiyat merkezi haline getirerek savaşın içine doğrudan çekecektir. Ülkemizde 30 yıldır süren düşük yoğunluklu bir savaş sona erdirmek için barış sürecinin yaşama geçirilmesi çalışmaları sürerken, ülkemiz iktidar sözcülerinin boşboğazlıkları nedeni ile bir başka düşük yoğunluklu saldırı ile karşı karşıya kalınacaktır. Sadece bununla da değil, bütün İslam coğrafyasını saracak kanlı bir mezhep boğazlaşmasının da baş aktörlerinden biri olarak, ülkemiz içerisinde gelişecek bir mezhep çatışmasının fitilini ateşleyecektir.

Ülkemizin barıştan, ilerlemeden, sosyalizmden yana tüm güç ve örgütlerinin, anti-emperyalist duruşu terk etmemiş tüm yurttaşların bu gidişe dur demesi, işbirlikçi Erdoğan yönetiminin elini tutarak bu savaş ocağını söndürmek için savaşım vermesi güncel görevdir.

Komşularımızla dostluk ve karşılıklı yarara dayalı, iyi ilişkiler için görev başına!

Emperyalist kuşatmayı kırmak için görev başına!

Barışı kurmak için görev başına!

İŞÇİ-SENDİKA HAREKETİNE YENİ SALDIRI

(Baştarafı 1'de)

Beş yıllık bir örgütsüzlük sürecinden sonra Tek Gıda-İş Sendikası'nın ısrarlı bir örgütlenme çalışması ile Hak-İş Konfederasyonu'na bağlı Öz Gıda-İş Sendikası'nın tüm engelleme çabalarına rağmen başardığı ÇAYKUR örgütlenmesi, iktidarın bilinçli olarak sözleşmeleri bağitlamaması sonucu grev aşamasına geldi. Sendikanın greve çıkma kararını alması üzerine işveren olan iktidar, aynı zamanda ÇAYKUR'da geçici mevsimlik işçi olarak çalışan çay üreticilerini bir ay erken iş başına çağırdı. Yılda üç ay çalışan mevsimlik işçiler, bir ay fazla çalışma hakkı elde etmeleri üzerine greve çıkmayarak, azınlığı oluşturan daimi işçilerin kararlılığına rağmen grevin düşmesine yol açan gelişmeleri başlatmış oldular. Grevi kırmayı yeterli görmeyen işveren (iktidar), sendikayı bütünüyle ele geçirmeyi amaçlayarak, yönetim içerisinden zayıf unsurları kazanarak ve Genel Başkanın değiştirilmesi karşılığında sözleşmeyi imzalama sözü vererek, sendikanın içini paralize etme yolunu seçti. Tek Gıda-İş içerisinde henüz sonuçlanmayan iç mücadele, sendika başkanlar kurulunun olağanüstü genel kurul kararı almasıyla, genel kurulda sonuçlandırılmak isteniyor.

Benzer bir gelişme de Hava-İş Sendikası'nın THY grevinde gerçekleşti. Geçtiğimiz dönemde yapılan direniş nedeniyle iş akdi fesh edilen 305 kabin memurunun işe dönüş talebini mahkeme kararına rağmen kabul etmeyen THY yönetimi,

yeni dönem toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde de sendikanın bunu bir toplu iş sözleşmesi talebi olarak sözleşmeye koymasını gerekçe göstererek, görüşmeleri sürdürmedi. Bunun üzerine grev kararı alan Hava-İş, grevi yaşama geçirmeye başladı. Geçmiş dönemden atılan arkadaşlarının işe dönüşlerine, mahkeme kararına rağmen uyulmadığını gören ve kendileri de işten atılmayla tehdit edilen havayolu çalışanlarının büyük çoğunluğu, greve çıkmayı reddetti. Grev çıkan çalışanlarının yarattığı boşluğu stajyer çalışanlarla dolduran THY yönetimi, bununla yetinmeyerek, sendika başkanının düşürülmesi sağlanırsa toplu iş sözleşmesini imzalayacağı söylentisini işçiler arasında yayarak, grevi paralize etme-düşürme yoluna gitmek istedi. Bu talebi reddeden çalışanların kararlılığıyla devam eden THY grevi, bugün zor şartlarda ve dayanışmanın zirvede yaşandığı bir işçi savaşı olarak, sendikaya bağlı bilinçli çalışanlar eliyle devam ettiriliyor.

İşçi sendika hareketinde yaşanan bu gelişmeler, bir büyük tehlikenin habercileri olarak değerlendirilmelidir. Burjuvazinin, onun otoriter temsilcisi Erdoğan yönetiminin esas hedefi, devam eden metalürji işkolu sözleşmeleridir. Metalürji işkolunda yaşanacak bir uyuşmazlıkta, gerçekleşecek bir greve karşı, burjuvazi hazırlık yapmakta deneyim geliştirmektedir. İşçi-sendika hareketinin en savaşkan kolu olan metalürji işçilerinin sendikal örgütlülüğünü kırdığı takdirde, DİSK'in

atalete sürükleneceğini hesap etmekte, sarı Türk Metal eliyle kontrolüne aldığı Türk-İş'in onu rahatsız etmeyen varlığıyla birlikte, işçi-sendika hareketi içerisinde gerekli gördüğü stabilizasyonu sağlayabileceğini hesaplamaktadır. DİSK içerisinde yaşanan yönetim bunalımında, konfederasyonun koruyucu kalkanından mahrum olarak çıkan Birleşik Metal-İş Sendikası'nın sürdürdüğü sözleşme savaşımında bunu dikkate alması gerekmektedir. Bugün çözülecek Hava-İş grevinin aslında kendi geleceğinin çözülmesi olarak anlaması lazımdır. Bugün Hava-İş grevi etrafında örülecek işçi dayanışması, burjuvazinin işçi-sendika hareketinin üzerine yaptığı oyunu boşa çıkaracak, sendikal hareketin geleceğini kazanacaktır.

İşçi sınıfının bütün sendikal örgütleri, işçi-sendika hareketinin tüm militanları, bugün Hava-İş greviyle dayanışmayı yükseltmeli, grevin her şeye rağmen devamını sağlamalıdır.

Sosyalist partiler, devrimci-sol hareket ve çevreler, işçi sınıfının sendika hareketinin emektarları Hava-İş greviyle dayanışma için kolları sıvama-lı, iktidarın hesaplarının boşa çıkarılması sağlanmalıdır.

Komünistler, TKP Üyeleri, Hava-İş greviyle dayanışmanın ön saflarında olmalı, dayanışmayı örmelidir.

Haydi unutmayalım bu dayanışmayı!

Hava-İş greviyle dayanışma için görev başına!

SORUNA VE ÇÖZÜME İLİŞKİN NOTLAR

(Baştarafı 1'de)

Parlamentoda CHP ve MHP muhalefetine rağmen AKP ve BDP sayılablarının katılımıyla kurulan, Kürt kamuoyunu rahatlatmaya dönük Çözüm Komisyonu da çekilmeye eş zamanlı olarak çalışmalarına başladı.

Sürece ilişkin TKP'lilerin Sesi yayınlarında yapılan değerlendirmelerde, Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin silahlı savaşımı bir yöntem olarak terk edip, barışçıl demokratik siyaset kanallarından politik savaşım verme kararını doğru bularak desteklendiği belirtilmiş, ancak bu kararın gerekçelerini oluşturan Abdullah Öcalan'ın Diyarbakır Newroz mesajının içeriği konusunda, özellikle 'İslam kardeşliği' ve 'Türkiye'nin sınırlarının değişmeksizin büyümesi' gibi ifadeler konusunda TKP Üyeleri'nin çekince ve eleştirilerinin olduğu açıkça ifade edilmişti.

Yazının hemen başında belirtmek gerekir ki geçmişlerindeki sosyalist ve devrimci savaşım süreçlerinden getirdikleri itibarı, iktidarın algı yönetimiyle harcıyarak heba eden kimi akılların çabaları ile ülkenin özellikle Batısında ve Karadeniz bölgesinde CHP-MHP ve İP koalisyonu tarafından bilinçli bir biçimde kışkırtılan Kürt düşmanı Türk şovenizminin tehlikeli ama sonuçsuz kalmaya mahkum provokasyonlarını bir kenara bırakırsak süreç, taraflarınca planlandığı gibi ilerliyor.

Komünistlerin, sürece ilişkin ayrıntılarla uğraşmak yerine, **sürecin taraflarının** ısrarla belirttikleri; *önümüzdeki dönemin temel görevi olarak formüle edilen ve adına demokratikleşme denilen* savaşım hedefini değerlendirmeleri gerekiyor. Ön-

celikle hemen belirtelim ki önüne 'demokratik' kelimesinin getirilmesi, hiçbir kavrama veya kategoriye yeni bir nitelik kazandırmıyor. Bu yanılışın düzeltilmesi gerekiyor. Bu yanılış, PKK, BDP, DTK, HDK tarafından çözüm sürecine ilişkin her konuşmada veya makalede çok tekrarlanıyor. Ancak tekrarın çokluğu bu kavramları doğru kılmıyor. Demokrasi ve demokratikleşmeye ilişkin bu düzeltmenin sonrasında, komünistler olarak bundan sonraki dönemde ulusal soruna ilişkin nasıl bir görev tarifi yapmamız gerektiğini formüle etmemiz gerekiyor.

Komünistler açısından sorulacak soru şudur: Soyut ve sınıfsal belirleyeni olmayan bir demokrasi mümkün olabilir mi? Eğer ilköğretim Yurttaşlık Bilgisi kitaplarında yazılanları temel almayacaksak, demokrasi bir devlet durumudur. Ve her devlet, ona egemen olan sınıfın karakteriyle belirlenir. Kapitalist toplumsal formasyonda ise ücretli emek sömürüsüne dayanan tüm yönetim biçimleri -buna en gelişkin burjuva demokrasisi de dahil- özünde bir sınıf diktatörlüğü, günümüzde ise burjuva diktatörlüğüdür. Kapitalizmde işçi sınıfı ve emekçilerden yana her türden değişim ve bu anlama gelmek üzere 'demokratikleşme' adımları, süregiden sınıf savaşımında emekçi yığınların örgütlü güçleriyle sağladıkları kazanımlarla bağlıdır. Bu anlama gelmek üzere, sınıf savaşımının verili anındaki sınıf güçlerinin karşılıklı yer alımının ifadesidir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin egemen sınıfsal güç olduğu, onun en gerici temsilcisi AKP'nin iktidarda bulunduğu ülkemizde, sınıf güçlerinin karşılıklı bu yer alımında ve ulus-

lararası konjonktürün egemen burjuvaziye sağladığı olanakları da dikkate alırsak, gerici Erdoğan iktidarından 'demokrasi' ve/veya 'demokratikleşme adımları' beklemek ne kadar gerçekçidir? Gerek süregiden 'çözüm sürecine', gerekse yazılması bir türlü gerçekleştirilemeyen Anayasa sürecine liberal bir gözle değil, sınıfsal bir gözle bakarsak, yayılmak istenen tüm hayallere karşın, bu ve benzeri süreçlerin olumsuzlukla sonuçlanacağını görmek için çok "akıl" olmak gerekmiyor. Öte yandan ortaya çıkacak olan olumsuzluğun tek sorumlusu, milliyetçilik söylemiyle hareket ederek şovenizm batağına saplanan CHP-MHP ve İP'in temsil ettiği burjuva muhalefet değil, onlar kadar AKP'nin temsil ettiği egemen burjuva iktidarı ve ondan demokrasi bekleyerek yanılışın yaratılan, sınıf bakışını karartanlar da olacaktır.

Tekelcilerin 'demokrasi ufku' onların sınıfsal çıkarlarıyla sınırlıdır. Sınıf savaşımı tarihi bunun sayısız örneğiyle doludur. Enerji yatırımı olarak herhangi bir önemli katkısı olmayacağı açık olan ancak yapımına büyük bir hızla devam edilen ve esas işlevleri gerillanın stratejik üslenme bölgelerini sular altında bırakacak olmasıyla önemli olan baraj inşaatları, kalekol (yüksek güvenlikli, yeni tipte karakol sistemleri) inşaatlarının hızlanarak devam etmesi, savunma sanayi müsteşarlığına bağlı silah üretim faaliyetinin hız kesmeden devam etmesi, yol temizliği şeklinde adlandırılan yasal düzenlemelerin hala yapılmamış olması, Anayasa yazım sürecinde Başkanlık talebiyle yapılan blokajın dışında halen AKP'nin Kürt gerçeğini

kabul eden Anayasa teklifinin açıkça ifade edilmemiş olması; bunların tümü tekeli burjuvazinin, onun politik temsilcisi AKP'nin demokrasi ufkunu gösteriyor.

O halde, ortalığı kaplayan ve gerçeğin karartılmasında son derece işlevli olan 'demokratikleşme' yanılısamasının bu kadar aktüel olmasını nasıl anlamak gerekiyor? Gerçeğin dikkate alınmayan yüzü egemen burjuvazi içinde gerçekleşen güç değişiminde ve bununla ilgili olarak Türkiye burjuvazisine emperyalizm tarafından verilen ve onun da gelişkinliği düzeyine paralel olarak, talip olduğu bölgesel hegemonya isteğine bağlıdır.

İşbirlikçi AKP iktidarı ile Türkiye tekeli egemenleri arasında geleneksel egemenliğin temsilcisi olarak öne çıkan ve özellikle TÜSİAD'da temsil edilen ailelerin egemenliğinde bir değişim yaşandı. Yeni gelişen ve önceki dönemlerde KOBİ olarak adlandırılan işletmelerin sahibi olan Anadolu burjuvazisinin, İslam ve Orta Asya Türk coğrafyasına yaptığı dış satımlarla büyüyen, geçmişte Refah Partisi ve günümüzde AKP eliyle güçlendirilen yeni bir burjuva katmanı, tekeli burjuvazinin geleneksel kesimlerinin egemenliğine ortak oldu. Öne çıkan TUSKON ve MÜSİAD gibi bu yeni egemenleri temsil eden örgütlerin iktidarla ilişkileri, bunu açıkça göstermektedir. Türkiye burjuvazisinin geleneksel kesimleri olan ve kapitalizmin gelişme merkezleri olarak öne çıkan İstanbul, İzmir, Adana gibi şehirlerin başı çektiği (Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar vb. gibi) tekeller kesimine karşı Eskişehir-Bozüyük havzası, Denizli, Ankara, Konya, Karaman, Kayseri ve Gaziantep gibi şehirlerin gelişen yeni tekelleriyle birlikte, özellikle

Güney Kürdistan'la başlayan ticaretin zenginleştirdiği Diyarbakır Kürt burjuvazisini, tekeli egemenliğin yeni ortakları olarak sayabiliriz. Ayrıca bunlara TOKİ zenginleri diyebileceğimiz bir grup müteahhiti de katabiliriz. Devletin kapitalist yetiştirme programında büyüyen komprador kökenliler tarafından, önce Kemalist iktidarla, sonrasında ise DP ve AP iktidarıyla gelişen ve rakipsizliklerinin verdiği güvenle ülke politikalarını belirleyen geleneksel tekeli ailelerin egemenliği altında gelişmesi engellenmiş, geleneksel değerlerine bağlı, İslami bir ideolojik yaklaşıma sahip bu kesimler, iktidar olanaklarının verdiği güvenle bugün ülkenin tekeli egemenliğinin yeni ortakları olarak kapitalist politikayı yönlendirmektedirler. Burjuvazinin egemenliğinin bu yeni ortaklarının 'demokrasi ufkü' kendi İslami değerlerini yaşama ve yaygınlaştırma ile gelişmelerine izin vermeyen geleneksel tekellerle pazarların paylaşılmasında eşitlik sağlamakla sınırlıdır. Buradan bize anlatılan bir demokrasi çıkmayacağı ise tartışılmayacak kadar açıktır. Buradan çıkacak demokrasinin sınırı eski militarist klik temsilcilerinin cezaevlerine tıkmaması, 4+4+4 eğitim yasağı, imam hatiplere özgürlük, alkol yasağı, biber gazı ve tazyikli su, Terörle Mücadele Kanunu, "ailenin korunması"na yönelik uygulamalar, tek millet tek bayrak tek devlettir; Roboski'dir, Reyhanlı'dır.

Gelişkinlik düzeyi olarak bölgemizdeki hemen tüm ülkelerden daha ileri bir seviyeyi temsil eden İsrail'le birlikte bölgemizde ABD emperyalizminin iki stratejik ortağından biri olan Türkiye burjuvazisi, emperyalist planlamanın kendisine biçtiği role uygun olarak da kendini tahkim ediyor. Enerji kaynaklarına ege-

men olma ve nakil hatlarının güvenliğini sağlama konusunda bölgemize müdahale eden ABD emperyalizminin planlaması çerçevesinde, bu görevin taşeronluğu görevi bulunan ülkemiz burjuvazisi, komşularıyla olan ilişkilerini de güçlü bir taşeronluk üzerinden geliştirmektedir. "Stratejik derinlik" adıyla geliştirilen Türk dış politikası, bölge ülkeleri üzerinde bir alt hegemon olarak ülkemiz tekellerinin İslam referansını da kullanarak, yayılmacı emeller besleyen bir karakterdedir. Böylelikle ülkemiz burjuvazisi, bu ülkelerin içişlerine müdahaleye devam etmektedir. Irak ve Suriye'nin içişlerine doğrudan müdahale eden, Suriye'de devam eden iç karışıklıkta silahlı İslamcı teröristlere destek vererek başrole soyunan işbirlikçi Erdoğan yönetiminin demokrasiden ne anladığı ortaya çıkmış durumdadır. Saldırı gücü olmayan bir orduya sahip olduğu söylemine karşın, devam eden savunma sanayi yatırımlarının ortaya çıkan devasa görüntüsü ve burjuvazinin iştahını kabartan yeni yatırımları hız kesmeden sürdürülmektedir. Hepsi saldırı silahı olarak imalat aşamasına getirilen savaş helikopteri, piyade tüfeği, tank, gemi, insansız hava aracı, mayına dayanıklı personel taşıyıcı gibi yatırımlarla ülkemiz dünyanın ilk on silah satıcısı ülke arasına girmiş, bölgemizde ise (İsrail'i bir kenara bırakırsak) bu konudaki tek yatırımcı olarak önemli bir pazar payı elde etmiştir. Bu yatırımlarla sağlanan sadece imalat-sanayi yatırımları değildir. Tüm bu savaş sanayi ürünleri, yazılım bakımından tamamen yerli teknoloji ürünü olarak tasarlanmaktadır. Yani ülkemiz tekelleri bilişim teknolojisinin sağladığı imkanları kullanarak, bir anlamda uluslararası tekellerin düzeyini yakalama noktasına geldiklerini göstermektedirler.

Tekelcilerin iştahını kabartan bu yatırımların getireceği demokrasinin ülkemiz sınırları içinde ne olduğu, şimdilerde yoğunluğu düşen Kürt savaşında görülmüş ve bölgemize getirmesi planlanan demokrasi açısından ne anlama geldiği ise süregiden Suriye politikasıyla kendini belli etmiştir.

İşbirlikçi Erdoğan iktidarının giderek gerici yüzünü daha çok açığa çıkarttığı, otoriter bir yönetim tarzını daha çıplak bir biçimde ortaya koyduğu içinde bulunduğumuz dönemde, bölgemiz ve ülkemizde yaşayan Kürtler'e ilişkin barış ve demokrasi havarisi kesilmesinin arkasında yatan gerçek, onun hegemonyacı iştahını arttıran Irak petrolleriyle ilgili gözüküyor. Emperyalist planlamada bölgemizde enerji kaynaklarının bekçiliği görevini almış ve ülkemizi bir enerji koridoru haline getirerek tekeli burjuvaziye yeni tatlı kar alanları yaratmak isteyen AKP iktidarı, gözünü komşumuz Irak Federe Kürt Yönetimi topraklarındaki Musul-Kerkük bölgesindeki petrol kaynaklarına dikmiş görünüyor. Irak Merkezi yönetimle petrolün pazarlaması konusunda anlaşmayan Kürt burjuvazisi, petrolün pazarlanmasını Türkiye üzerinden gerçekleştirmeyi sağlayarak, kazancını ülkemiz işbirlikçileri ile paylaşmayı öneriyor. Kendisine verilen stratejik göreve çok uygun bu teklifi düşünmeden kabul eden ülkemiz tekelleri ve onların temsilcisi Erdoğan yönetimi, bunu gerçekleştirmenin yolunun ülkemiz Kürtleriyle barışmaktan geçtiğini biliyor. Bugüne kadar aşiret devleti denerek yok sayılan Irak Federe Kürt Yönetimi önce muhatap alınarak diplomatik ilişki kuruyor, sonrasında ise ülkenin içindeki Kürtlerle barışmanın yolu aranarak bu müzakere başlatılıyor. Bununla yetinilmiyor; Suri-

ye Kürdistanı'ndaki PYD karşıtı söylem geri çekilerek, tüm Kürt bölgeleriyle bir hegemon ilişkisi kurulmasının yolları döşeniyor. Bunun adı ise siyasal söyleme kimilerince 'demokratikleşme' olarak geçirilmek isteniyor.

Demokrasi ve demokratikleşme söyleminin diğer bir ayağını ise çözüme evet koalisyonundan sosyalist partilere uzanan, Suriye'de Esat yönetimine müdahale edilmesini içte ise Kürt direnişiyle barış yapılmasını savunan kimi 'sosyalist' çevreler oluşturuyor. Kendine sol ve sosyalist tanımlaması yapan kesimden yükselen 'demokrasi' talebinin ve demokrasi mücadelesi adı altında sürdürülen savaşımın kaynağı ise daha çok ideolojik olup, reel sosyalizmin çözülüşü sonrasında yaygınlaşan post-Marksist yaklaşımların ülkemiz solundaki egemenliği ile ilgilidir.

Burada kısa bir ara verip, bu anlayışların gelişimine ve gerçekliklerini ortaya koyan nihai vargılarına göz atmakta fayda var: Ülkemiz sol sosyalist hareketinin bir bölümü 12 Eylül yenilgisi sonrası yaşadığı büyük yıkımla birlikte eş zamanlı gerçekleşen Reel sosyalizmin çözülüşü süreciyle birlikte, o güne kadar üzerinde yükseldiği Marksçı-Leninci ideolojinin "yetmezliğinin" bu olumsuz sonuçları yarattığı gibi kolaycı bir yaklaşımı benimsemiştir. Bu akımlar işçi sınıfını başa alan düşüncesini sınıf indirgemeciliği olarak tanımlayarak terk etmiş, eski toplumun yıkılmasını değil yeniden yapılandırılmasını temel alarak, bu sürecin yeni toplumsal öznelerinin keşfi yoluna girmiştir. Bu süreçte sınıfsal olmayan, bu akımların anlayışı açısından sınıftan daha büyük ve etkin özneler, parti formundan daha işlevsel örgütlenme modelleri ve mülkiyet ilişkilerini

dönüştürmeyen yeniden yapılanma projeleri üreterek, kendini yenilediği düşüncesi ile garip bir "demokrasicilik" macerasına başlamıştır. O güne kadar sınıf savaşımının birer alanı olarak görülen ve bu anlamda işçi sınıfı ekseninde sosyalizm savaşımı ortak paydasında ele alınan çeşitli toplum kesimlerinin kendi özgül sorunlarına ilişkin savaşım hedefleri, söz konusu anlayış marifetiyle başlıbaşına birer amaç haline getirilerek, toplumun dönüştürücü özneleri olarak yeniden tarif edilmeye başlanmıştır. Çevre hareketi, kadın hareketi, gençlik hareketi, ulusal hareket, lgbt hareketi, ekolojik hareketler ile Alevilik gibi inanç talepli hareketler yeni toplumun kurucu özneleri olarak değerlendirilmiştir. Toplumsal gelişmeyi mülkiyet ilişkileri üzerinden tarif etmeyen, mülk sahiplerinin mülksüzleştirilmesi ve bu temelde tüm toplumun özgürleştirilmesi gibi bir talebi olmayan bu yeni yaklaşım, doğal sonucu olarak düzen içi bir savaşımı ve onun sonucu olarak herkesin kendine göre tarif ettiği garip bir 'demokrasi savaşımına' dönüşmüştür. Ancak bu savrulma da yeterli gücü biriktirmeye yaramayınca bu hareketlerin tümü, ülkedeki en yığınsal ve en radikal tavrı gösteren Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin kanatları altına sığınarak, onun gölgesinde bir varoluşu kendilerine uygun görmüşler ve Kürt direnişinin ülkenin batısındaki lojistik merkezi, manevra alanı olmayı siyasal tutum olarak benimsemişlerdir. **Bu tutumun ideolojik kılıfı ise ülkede süren çatışma çözümlenmeksizin ülkenin hiçbir sorununun çözümlenemeyeceği gibi bir söylem çerçevesinde oluşturulmaktadır.** Ülkedeki temel sorunu emek-sermaye ekseninde bir sınıf ve iktidar sorunu olarak ele almaksızın aktüel gelişmeler üzerinden tanımlayan

bu yaklaşımın, Marksçı-Lenin-cilikle olan bağının sorunlu olduğunu bilmek gerekiyor. Hala sosyalist olduğunu iddia eden kimi çevrelerin geldiği 'demokrasıcılık' noktası budur.

Kürt ulusal demokratik hareketi ise birleşik, bağımsız, Sosyalist Kürdistan hedefiyle başladığı silahlı savaşım sürecinde, önderinin tutuklandığı 1999 tarihinden sonra bu hedefi açıkça terk ederek uzun bir süre federalizm, özerklik, konfederalizm tartışmaları ile meşgul olmuş, sonrasında ise hareketin kurucu ideolojisi olarak kabul edilen Marksçı-Leninici düşünceyi de terk edip, kendi tabirleriyle 'Apoculuk' olarak tanımlanan tezleri kabul ederek **demokratik cumhuriyet, demokratik ulus** teorisine ulaşmıştır. İki sistemli dünya koşullarında ortaya çıkan ve bir dönem dünya devrimci sürecinin önemli bir bileşeni olarak görev yapan ulusal kurtuluş hareketlerinin, Sosyalist sistemin çözülmesi sonrasında yaşadığı bunalımın doğal bir sonucu olarak Marksçı-Leninici düşünceyle bağını kesmesi onu emperyalist politikalara açık bir hale getirmiş, heterojen sınıfsal yapısı gereği kendi egemenlerinin hareketin yönünü belirlemesine açık bir ortam yaratmıştır. Toplumsal gelişmeyi sınıflar savaşımı üzerinden okumayı ve tarihsel süreci bir sınıf savaşımı süreci olarak ele almayı bırakan Kürt hareketi, Marksçı düşüncenin yanlışlığı üzerinden Proudhoucu özgürlükçü liberter tezlerin daha doğruya yakın ama eksikli olduğunu söyleyerek, bu tezlerin çağdaş yorumcularının formüle ettikleri, bir nevi belediye komünalizmini esas alan görüşlerin doğruluğunu savunma noktasına gelmiştir. Bu düşünceye göre, **hayatı, sınıflar ve sınıf savaşımı üzerinden**

ve tarihsel olarak oluşmuş toplumsal bir kategori olarak kapitalizmle birlikte oluşan uluslar ile burjuvazinin kendi pazarının egemenliğinin korunması aracı olarak ortaya çıkan ulus devletler üzerinden ifade etmek, bugüne kadar yapılan en büyük yanlış oluşturmaktadır. Yine bu düşünceye göre, Marksçı-Leninici düşüncenin de temel hatası buradadır. Çünkü bu anlayışa göre işçi sınıfı, mülk sahipleri karşısında hiçbir şeye malik olmayan köle yapısıyla, hiçbir yıkıcı yada yeni toplumu kurucu özellik taşıyamakta, ulus ve ulus devletler de esas olarak başta İngiliz emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin uydurduğu yapay yapılardan başka bir şey değildir. Günümüzün toplumsal özneleri ise özgürlükçü anarşizan akımlar, yerel kültürel varlıklarını korumak isteyen hareketler, etnik hareketler, inanç temelli hareketler, erkek egemenliğine karşı kadın hareketleri gibi muhalif akım ve çevreler, ulus öncesine ait aidiyetlere sahip topluluklardır.

Post-Marksist, post-modernist bu teorileri kendi Kürt tarihi, mitolojisi ve etnografisiyle zenginleştirerek harmanlayan Öcalan, özgün bir teorik sentez yaptığı iddiasındadır. Öcalan'a göre, halen insanlığın sınıfsız dönemini yaşadığını söylediği Neolitik döneme özgü özellikleri bağrında taşıyan Kürt halkı, insanlığın geleceğinin kurucusu olma özelliğine sahiptir. Geleceğin kuruluşu ise bütün bu hareketlerin birliğinin aşağıdan yukarıya yerel örgütlülükleri eliyle oluşturulacak alternatif yaşam alanları üzerinden gerçekleştirilecektir. Bu gerçekleşmenin yaşam alanı bulacağı en yakın coğrafya ise yine teorinin kuru-

cusu olan Öcalan'ın tabiriyle, Zagros-Toros altın üçgeninde yer alan Kürdistan topraklarıdır.

Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin 2000'li yılların başından bu yana geliştirdiği bu tezler sonunda kendi toplumsallığı tarafından da anlaşılmalı ve silahlı direnişi yürüten örgüt önderliğinin isteği doğrultusunda silahlı savaşımı durdurarak Güney Kürdistan'a geri çekilme kararı almıştır. Bundan sonra savaşım legal demokratik yollardan, aşağıdan yukarıya yığın insiyatifine dayalı bir kitle mücadelesi olarak sürdürülecek ve komünalist yaşamın yaratılması esas alınarak şiddet öz savunma dışında devre dışı bırakılacaktır.

Görüldüğü gibi 'demokrasıcılık' kendiliğinden bir biçimde değil gerek sol sosyalist hareketler bakımından gerekse Kürt ulusal hareketi bakımından, sosyalist sistemin çözülmesi ertesinde önceki konumlarını Marksçı-Leninici yaklaşımlarını terk etmeleri sonrasında ulaştıklarını sandıkları, yeni teorik zeminin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Komünistler açısından ise; işbirlikçi tekelci AKP iktidarından demokrasi bekleminin bir anlamı olmadığı gibi, mülkiyet ilişkilerinde işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından bir değişiklik olmaksızın, yani mülk sahiplerinin mülksüzleştirilmesini temel almayan ve iktidar savaşımını merkeze koymayan bir savaşımın da işçi sınıfına, emekçilere olduğu kadar Kürt halkına da getireceği herhangi bir 'demokrasi' olmayacaktır.

Komünistler Kürt halkının ulusal demokratik taleplerinin her dönem savunucusu oldular. TKP'nin tüm programlarında Kürt halkının temel talepleri formüle edilip bunların gerçek-

leşmesi için savaşım verildi. Gelinen noktada da komünistler Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin -her ne kadar bu talep de terkediliyor gibi görünse de- 'demokratik özerklik' olarak formüle ettiği talebini destekliyor. Silahlı savaşıma son verme ve barış sürecini derinleştirme hedefini, saygıyla karşılıyor ve sürecin akamete uğramaması için CHP-MHP-İP çevrelerince geliştirilmek istenen azgın şo-

venizmin geriletilerek etkisizleştirilmesi görevini önüne koyarak katkı yapmayı sürdürüyor. Ancak TKP Üyeleri, mülkiyet ilişkilerinde bir değişiklik yapılmaksızın gerçek anlamda bir eşitlik ve özgürlüğün sağlanamayacağı bilinciyle Türk, Kürt ve her milliyetten işçilerin öncü savaşkan kolu olarak işçi sınıfını ve emekçi hareketinin ileri unsurlarını saflarında örgütlemekten geri durmuyor. Gerçek eşitliğin

ise işçi sınıfı öncülüğünde tüm uluslardan ve ulusal azınlıklardan emekçilerin katılımıyla gerçekleştirilecek sosyalist devrimde olduğunu bir an unutmaksızın sınıfsız ve sınırsız bir ülke ve dünya hedefiyle savaşımını Marksçı-Leninci ideoloji rehberliğinde sürdürüyor.

Kemal Kireççi

ATILIM'dan

LENİN KÖŞESİ

Aşağıdaki yazı, ATILIM'ın Haziran 1980 tarihli sayısından alınmıştır.

Ulusal Özerklik

V. I. Lenin, birden fazla ulusun ve çeşitli ulusal azınlıkların var olduğu ülkelerde komünist partilerinin açık, ilkesel bir program ve politika uygulamaları gerektiğini belirtir. Ve tüm partileri, "politikalarını ... soyut ve biçimsel ilkelere değil, birincisi, özgül tarihsel durumun ve her şeyden önce de ekonomik koşulların tam ve kesin değerlendirilmesine, ikincisi, ezilen sınıfların, çalışan ve sömürülen insanların çıkarları ile egemen sınıfın çıkarları demek olan ve genel ulusal çıkarlar arasındaki kesin ayrıma, üçüncüsü de ezilen, bağımlı uluslar ile ezen, sömüren ve ayrıcalıklı egemen uluslar arasında yapılması gereken açık ve kesin ayrıma dayandırmaya" çağırıyordu. (Tüm yapıtlar, c.31, s.145)

Lenin, 1913 yılında Letonya'lı komünistlerin kongresinde, ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkını, yani ayrılma özgürlüğünü savunuyor ve şunları belirtiyor: "Biz devlet içinde koşulsuz tüm ulusların eşitliğini, her ulusal azınlığın haklarının korunmasını istiyoruz. Biz ulusal nitelikleri bakımından da ayrımlanarak bölgelerin

geniş öz yönetim ve özerkliğini istiyoruz." (c.23, s.209)

Nisan 1917'de "Proletaryanın devrimimizdeki görevleri" adlı yapıtında Lenin, yığınları sosyalist devrime yönlendirirken hem ulusların ayrılma hakkını, hem de gönüllü birliğini savunuyor. Lenin şöyle diyor: "Proletarya partisi olabildiğince büyük bir devletten yanadır, çünkü bu emekçiler için yararlıdır. Proletarya partisi ulusların yaklaşmasını ve daha da kaynaşmasını amaçlar, ama bu amaca zorbalıkla değil, yalnız ve yalnız bütün uluslardan işçilerin ve emekçi yığınların özgür ve kardeşçe bağlaşıklığı yoluyla varmak ister ... Tam ayrılma özgürlüğü, en geniş yerel (ve ulusal) özerklik, ulusal azınlıkların haklarının ayrıntılı olarak güvence altına alınması. İşte devrimci proletaryanın programı budur" (c.31, s.168)

Lenin, Rusya'da ulusal sorunun çözümü bakımından her zaman ülkenin ayrı ayrı küçük devletler halinde parçalanması durumuna oranla, çok uluslu geniş bir devletin kurulmasının üstün yararlarını belirtmiştir. O şöyle der: "Biz her zaman ve her türlü koşullar altında, tüm ulus

ve milliyetlerden emekçilerin en yakın ve en sıkı biçimde birleşmelerini amaçlamaktayız." (c.21, s.292)

"Özerklik hakkı mı? Yine yanlış. Biz her bölüm için özerklikten yanayız, biz ayrılma hakkından yanayız (ama herkesin ayrılmasından değil!) Özerklik demokratik devletin kuruluşu için bizim planımızdır. Ayrılma hiç de bizim planımız değildir. Biz hiç de ayrılmayı propaganda etmeyiz. Biz genellikle ayrılmaya karşıyız. Ama biz ayrılma hakkından yanayız..." (c.48, s.235)

Lenin, "ulusların yazgılarını kendilerinin belirlemesi hakkı sorunu, şu veya bu ulusun, şu veya bu anda ayrılmasının uygun olup olmayacağı sorunuyla karıştırılmamalıdır. Bu sonuncu sorunu, proletarya partisi her somut durumda, genel toplumsal gelişmenin çıkarlarına ve sosyalizm uğrunda proletaryanın verdiği sınıf savaşımının çıkarlarına uygun olup olmayacağı görüşü açısından tamamen kendi başına çözmelidir" diyor. (c.31, s.440)

Leninci ilkelere sınımsız bağlı olan TKP, ülkemizde ulusal sorunun çözümünde Lenin'in gösterdiği yoldan yürüyor.

KARDEŞ PARTİLERDEN...

Alman Komünistleri için yeni liderlik

DKP (Deutschland Kommunistische Partei- Alman Komünist Partisi) Uluslararası İlişkiler Sekreteri, Günter Pohl tarafından yazıldı.

Alman komünist Partisi (DKP)'nin 20. Kongresi 2 ve 3 Mart tarihlerinde Frankfurt yakınlarında Mörfelden kasabasında yapıldı. Önemli sonuçlar çıkarıldı.

“DKP Krizine Yanıtlar” gibi ana metinde yapılan bir çok düzeltmeden dolayı, Kongre bütün önerileri tartışmamıştı. Bundan dolayı muhtemelen Mayıs sonlarında (Kongre'ye) ek bir gün olacak..

DKP'nin yeni başkanı şimdiye kadar üç başkan yardımcısından biri olan, (önceki başkan) Bettina Jürgensen'in yerini alan Patrik Köbele'dir. (P.Köbele) 91 oy aldı, ve (B.Jürgensen) 60 oy kazanmıştı. DKP'nin bir kongresinde ilk kez birden fazla başkan adayı ile seçim yapıldı.

Kongrede alınan kararlara bakıldığında, Alman Komünistleri arasındaki tartışma altında süren uzun bir çekişmeyi sona erdirmiş görünüyor. Yeni başkan yardımcılarını Wera Richter ve Hans-Peter Brenner'dir. 19 . Kongrede seçilen Yoltaş Nina Hager de başkan yardımcılığı görevine devam ettirecektir.

Kongrede ortaya çıkan iradeye göre DKP Marksizm ve Leninizm'in, proletarya enternasyonalizminin ilkelerine tekrar sarılıyor. 2010 Ekim ayında yapılan Kongre'de delegelerin reddettiği fakat Merkez Komitesi'nde bulunan azınlık tarafından savunulan; işçi sınıfının öncülüğünden ziyade bir “hareket” kökenli ve ‘Leninizm’siz bir partiyi yeğleyen, “Sekreterlik Tezleri” diye adlandırılan politik eğilim tekrar delegeler tarafından bir daha reddedildi.

DKP'nin komutasında bulunmuş olan, Merkez Komitesi'nde önemsiz bir çoğunluğu korusa bile DKP'nin temel örgütlerinin iradesini temsil etmeyen bu akım şimdi hatırı sayılır biçimde azaldı, güç kaybetti.

Diğer yandan DKP'nin yeni liderliği, açık ve duyarlı bir bağlaşıklık politikasını ihmal etmeksizin aynı işçi sınıfının içinde çalışmaya odaklanmayı amaçlıyor.

Böylece Alman Komünist Partisi'ni ölü bir sona yönlendiren “hareketçilik” dogmatizmine-reçeteciliğine son verildi. “Sol Parti” ye yakın olma adına reformist politikalar ve seçim partisi olmanın ötesine geçemeyen politikalar terk edildi. Bu politikalar partinin lidasyonu anlamına gelmekteydi ve örgütsel varlığını tehlikeye atıyordu.

DKP'nin yeni politikaları, sınıf çıkarlarının ortaklaştığı, örneğin sosyal haklar ve barış konularında, SOL Parti (Die Linke-Sol) ile bağlaşıklıyı dışlamıyor. Yeni başkan Patrik Köbele Kongre sonrası selamlama konuşmasında belirttiği gibi DKP, komünist kimlikle yeniden savaş alanlarına dönüyor. Bunun için, parti “sokaklara geri dönmek” istiyor, DKP daha kavgaçı-mücadeleci geleneklerine yeniden sarılıyor. Daha önce parti merkez komitesinde olan bir kısım yöneticilerin günlük terimlerle söylediği “modası geçtiğinden” dolayı- düzeltmek istemediği, uzun zamandır kaybedilen öncü rolü kazanmak istiyor.

Ülke içindeki bağlaşıklık-müttefiklik sorunu da uluslararası bağlaşıklıkların rolüne bağlıdır. DKP'nin yeni liderliği, sosyalist ya da sol partilerle ilişkileri bir kenara koymamasına reddetmemesine karşın komünist ve devrimci partileri göz önüne alıyor, yeğliyor.

Avrupa düzeyinde, “Avrupa Sol Partisi”ne –ELP'ye, DKP'nin katılımı 20. Kongre'nin az önce bahsedilen ek-gündeminde düzenlenecek tartışmalardan biridir. Muhtemelen DKP gözlemci statüsünü sürdürecektir, fakat başkanlığı esnasında rol almaktan kaçınmayacaktır. (Editörün notu: ELP her üye partinin kısa bir süre elinde tuttuğu, dönüşümlü bir başkanlığa

sahiptir.)

Alman komünistleri arasındaki başka anlaşmazlık emperyalizmin karakteristiği idi. Bazılarına göre, yalnızca Avrupa Birliği (AB) Emperyalizmi ile, bazen Birleşik Amerika (U.S) Emperyalizmiyle birlikte hareket etse de artık kendi çıkarları için çok hırslı-açgözlü bir Alman Emperyalizmi varlığını sürdürmüyordu, Alman Komünist Partisi içinde çoğunlukta olanlar Avrupa Birliği (AB) çepere ve metropoller arasındaki, EU (AB) içindeki sömürücüler ve sömürülenler arasındaki farkı görüyor.

20. Kongre, Almanya'nın yalnızca AB içindeki gerici politikaların ön cephesinde olmakla kalmayıp, Kıta Avrupa ekonomik krizinin şiddetlenmesine ve ekonomik krizin avantajlarından yararlanma amacıyla yürüttüğü politikaları değerlendirerek, Alman Emperyalizmi'nin rolünü karakterize etti.

Yeni Merkez Komitesi daha genç ve daha savaşkan olmayı amaçlıyor. Alman sendika hareketiyle ilgili olarak, DKP tek bir sendikal birliği yeğliyor, fakat DGB (Alman Sendikal Merkezi)'nin mücadeleci ve sınıf eğiliminin desteklenmesi üzerine daha çok vurgunun yerleşmesini istiyor. Son günlerde, Avrupa'da, krizden önce olduğundan çok Alman Metal İşçileri Birliği'ne (IGM) benzer sendikaların güney Avrupa ülkelerindeki iş durdurma eylemlerinden yana olmadığı – sempati duymadığı görülüyor. Bu politikaların yanlış olduğunun altını çiziyor.

23-24 Mart tarihlerinde yapılan ilk Merkez Komitesi toplantısı, Örgütlenme, koalisyon politikaları, DKP'nin yayın organları “UZ” (Unsere Zeit, Our Age), Marxist eğitim, sendika ve işyerlerindeki politika, uluslararası ilişkiler, Halkla İlişkiler ve Mali işlerden sorumlu sekreterliğin sekiz üyesini seçti.

Bu makale ilk olarak Meksika Komünist Partisi web sitesinde İspanyolca yeraldı. “Brezilya Komünist Partisi'nin yayın organı Imprensa'ya Kolombiya Komünist Partisi'nin yayın organı Voice'e, The Communist'e gönderilen bu makaleyi yazdığı için yoldaş Günter Pohl'a teşekkür ederiz” sözlerini içeriyordu.